

[Kyed.]

1926—27 til 29,5 Millioner, faldt fortsat til 28,1 Million. Vi faar Returbilletter og meget andet indført, og Antallet af Rejser stiger i 1928—29 til 29,6 Millioner og fortsatte opefter i 1929—30 til 30,9 Millioner. Jeg kan altsaa ikke se rettere end, at Statsbanernes Takstpolitik giver sig Udtryk i Antal Rejser og i den Godsmængde, der befordres.

Naar man gik med til den generelle Takstnedsættelse, var det jo en naturlig Følge af Kronens ændrede Købeværdi. Staten kunde dog ikke være med til at forandre Kronens Købeværdi, naar den ikke selv vil respektere den indenfor Statens Omraade. Men at man ikke skulde kunne gøre det og saa samtidig endda opnaa at faa Balance i Statsbanernes Budget, er jeg ikke blevet overbevist om ved det, der er blevet fremført. Ser vi paa Statsbanernes Udgiftsbudget, eksklusive Forrentning og Afdrag, var det i 1925—26 oppe paa 138 Mill. Kr. Grundet paa Kronestigningen, som medførte stærkt Fald i Kulpriserne, og Nedgang i Konjunktur- og Dyrtidstillægene faldt Udgifterne for Statsbanerne i 1926—27 til 121,6 Mill. Kr., og Faldet fortsattes yderligere i 1927—28. Som Følge af den dertil kommende Tilpasningspolitik kom vi da ned til 112,9 Mill. Kr., og Faldet fortsatte i 1928—29 til 109 Mill. Kr. Men nu er vi paa Vej opefter og er kommet op til 115 Mill. Kr. igen.

Det glæder mig at høre, at den højtærede Minister for saa vidt er enig med mig i, at den eneste Vej, man kan gaa for at faa Balance i Statsbanernes Budget, er gennem en Udgiftsformindskelse; for Vejen gennem Takstforhøjelser tror jeg der er spærret for som Følge af Konkurrenceforholdene og som Følge af den Hensyntagen, der absolut maa være til Erhvervslevet herhjemme.

Med de Tal, jeg har nævnt her, har jeg ogsaa paa en vis Maade imødegaaet den højtærede Ministers Udtalelse om, at en Undersøgelse skulde vise, at Taksterne ikke har medført en Nedgang i Banernes Omsætning, for hvad har ellers været Aarsagen? Tallene viser dog Nedgang, da man fastholdt sine Takster paa det høje Punkt, og viser Opgang, efterhaanden som Tilpasningen havde fundet Sted.

Dernæst var den højtærede Minister inde paa at tale om, at de Spørgsmaal, der var stillet fra Finansudvalget, foranlediget af mig, var opstillet som Kryds og tværs. Jeg kan ikke erkende det. Men derimod maa jeg i højeste Grad anerkende, at Svaret fra den højtærede Minister var som Svaret paa

en Kryds og tværs Opgave. Dér var det hele blandet sammen, saaledes at vi andre ikke kunde se, hvad der skulde være Aarsagen til Stigningen og hvad der ikke skulde være Aarsagen. Men det maa vi lade ligge. Vi kommer ikke hinanden nærmere. Jeg maa kun konstatere, at Ministeren er kommet til Erkendelse af, at det er Nedgang i Udgifterne der maa være Vejen at befære, men saa maa jeg ogsaa henstille til den højtærede Minister at vende Vognen. Hidtil har det været Opgangsvejen, Ministeren har fulgt.

Til Slut skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at naar han var inde paa en meget stærk Kritik af Venstre, naar vi gik med til de 25 000 Kr. til det forberedende Arbejde til en ny Færge, hvilket skulde være ensbetydende med, at Venstre drev en daarlig Økonomi, førte det ærede Medlem jo i sin Tale selv Beviset for sin Mangel paa Logik. Han sagde nemlig: vandomslynget er vort Land, vi maa have mange Færger, og i samme Øjeblik tordner det ærede Medlem mod en Bevilling til Fornyelse af Færgemateriellet. Skal vi tale om Venstres Økonomi og det konservative Folkepartis Økonomi, tror jeg, det var paa sin Plads at tale derom, da vi behandlede Elektrificeringen af Københavns Nærtrafik. Det ærede Medlems Parti gik da med til en Bevilling paa 16 Millioner, som vi gik imod.

Til den højtærede Minister vil jeg endelig sige, at vi kan ikke tjene ham i at gaa med til Ændringsforslaget Nr. 8. Vi mener ikke, det er rigtigt, at Staten finansielt foretager Forandringer paa Finansloven, der medfører de samme Fordele, som Avancementsstillingerne kan give. Og særlig mener vi ikke, det er rigtigt at gøre det, naar der i samme Samling foreligger Forslag om en Ændring af Lønningslovene, hvor dette Spørgsmaal har sit rette Forum. Dér maatte det have kunnet finde sin Løsning, hvis Berettigelsen havde været der. Jeg maa derfor sige, at principielt maa vi fastholde vor Stilling og gaa imod Ændringsforslag Nr. 8.

Korsgaard: Naar det ærede Medlem Hr. Kyed som Bevis paa det konservative Partis Mangel paa økonomisk Sans fremdrog Gennemførelsen af Nærtrafikordningen, er Gradsforskellen mellem de Konservatives og Venstres Standpunkt paa dette Omraade ikke meget stor, thi Venstre vilde, som bekendt, gaa med til det allermeste. For øvrigt har det konservative Parti aldrig lagt Skjul paa, at vi ved denne Foranstaltning ogsaa forfulgte en social Opgave, at gøre det